

прѣдъ очитѣ на турското правителство, жестоко се карахъ кому принадлежи тая земя и кому ще се падне слѣдъ като наскоро се загуби турското царство. Сърбитѣ си напомнювахъ славното врѣме на XIV вѣкъ въспѣвано въ народнитѣ имъ пѣсни, когато царъ Стефанъ Душанъ въ врѣмѣ на съвършенното ослабване на Българската и Византийската Сила бѣше завладялъ цѣла Македония, а освѣнъ това и Тесалия и Епиръ. Знаино е, че слѣдъ неговата смъртъ (1355) това царство въ Македония бърже се раздоби на множество мелки държавици, които само подиръ 16 год. (1371) бѣхъ принудени да се подчинятъ подъ върховната властъ на Турцитѣ. Но царството на Душана, «царьтъ на Сърбитѣ и Гърцитѣ, на Българитѣ и Арбанаситѣ» по никакъвъ начинъ не трѣбва да се счита за царство на единъ само народъ. Напротивъ, Българитѣ си наумѣвахъ за старото Българско царство; въ X вѣкъ българскитѣ царѣ имахъ столицата си въ Македонскитѣ градове Прѣспа и Охрида, а въ XIII вѣкъ българската властъ стигаше до Адриатическото море. Известно е че при всичкитѣ преврати, язигътъ останалъ тамо Български до днесъ, както става явно отъ всичкитѣ описания на рускитѣ и западно-европейскитѣ пжтешественици. По причина на тѣзи исторически въспоминания породихъ се голѣми распри. Единъ фантазистъ въ Бѣлградъ издаде карта, споредъ която Сърбската народность се простира до Солунъ и до Срѣдецъ, на което безъ съмнение много щѣше да се зачуди Вукъ-Караджичъ, който най-добрѣ знаеше сърбския народъ, ако бѣше и той доживѣлъ това. Отъ друга страна прѣкалени Българи